

Motion till riksdagen 2025/26:4109

av **Martin Ådahl (C)**

med anledning av skr. 2025/26:241 Riksrevisionens rapport om tillämpningen av det finanspolitiska ramverket 2025

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en ansvarsfull finanspolitik genom en återgång till de principer som ramverket vilar på och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Grunden för en ansvarsfull ekonomisk politik är ett finanspolitiskt ramverk som respekteras. Riksrevisionen konstaterar i sin rapport att regeringens politik varken är utformad i enlighet med ramverket eller redovisad på ett transparent sätt. Finanspolitiska rådet är ännu skarpare i sin kritik och menar att budgeten för 2026 innebär den ”hittills allvarligaste kritiken mot den förda finanspolitiken i relation till det finanspolitiska ramverkets principer”.

Ett återkommande mönster är att regeringen baserar sin politik på alltför optimistiska prognoser. Finanspolitiska rådet påpekar att regeringens makroprognoser i budgetpropositionen för 2026 var mer optimistiska än andra bedömares och att skillnaderna var ovanligt stora.

Trots detta saknas en analys från regeringen om varför deras prognoser avviker, eller vilka konjunkturreffekter deras egen politik förväntas ha. Riksrevisionen understryker samma problematik och konstaterar att det inte är möjligt att utifrån regeringens redovisning avgöra huruvida finanspolitiken är väl avvägd.

Lika allvarlig är regeringens ovilja att lyssna på sina expertmyndigheter. Finanspolitiska rådet beskriver regeringens svar på tidigare rekommendationer som otillräckliga och konstaterar att synpunkter avfärdas. När regeringen införde ett nytt, kritiserat, sätt att beräkna det strukturella sparandet uteblev en konsekvensanalys helt, trots upp-

repade påstötningar från rådet. Detta agerande undergräver den externa granskning som är en hörnsten i det finanspolitiska ramverket.

Resultatet av regeringens politik är en snabb försämring av de offentliga finanserna. Underskotten prognostiseras bli stora under hela mandatperioden.

Den expansiva budgeten för 2026 tar en stor del av kommande års reformutrymme i anspråk, vilket kommer att begränsa handlingsutrymmet för framtida regeringar och tvinga fram en stram politik för att nå saldomålet.

Regeringens plan för återgång till saldomålet är, enligt både Riksrevisionen och Finanspolitiska rådet, otillräcklig och bygger på orealistiska antaganden om oförändrad politik och att tillfälliga skattesänkningar inte permanentas.

Detta är ett kortsiktigt och ansvarslöst agerande som skjuter notan för dagens politik på framtiden.

Regeringens migrationspolitik är ett annat område där de ekonomiska realiteterna ignoreras. Trots att regeringen anslår medel har flera remissinstanser, däribland myndigheter som Försäkringskassan och Domstolsverket, ifrågasatt om finansieringen är tillräcklig för att täcka de nya uppgifterna och den ökade administrationen.

Vad som helt saknas är en analys av de indirekta samhällsekonomiska kostnaderna. Många av de personer som nu ska utvisas eller nekas anhöriga är etablerade på arbetsmarknaden och bidrar till svensk ekonomi genom arbete och skattebetalningar. Att utvisa dessa individer innebär en kapitalförstörelse och en förlust av kompetens och skatteintäkter. Regeringens politik tar inte hänsyn till den verkliga kostnaden av att förlora människor som bidrar till vårt samhälle, utan fokuserar enbart på de administrativa kostnaderna för själva utvisningen. En ansvarsfull politik kräver en helhetssyn som regeringen uppenbarligen saknar.

För att återupprätta förtroendet för den ekonomiska politiken och säkerställa en hållbar utveckling för Sverige krävs en omedelbar återgång till de principer som det finanspolitiska ramverket vilar på.

Martin Ådahl (C)